

İSTANBUL
KÜLTÜR
SANAT
VAKFI

23. İSTANBUL TİYATRO FESTİVALİ 23rd ISTANBUL THEATRE FESTIVAL

13 KASIM/NOVEMBER - 1 ARALIK/DECEMBER 2019

Festival Eş Sponsorları

AYGAZ

dpet

Tüpraş

İRAN KONFERANSI İRAN CONFERENCE

THEATRE OF NATIONS

Yazan Written by:

Ivan Vyrypaev

Yöneten Directed by:

Viktor Ryzhakov

Sahne Tasarımı Set Design:

Nikolay Simonov

Kostüm Tasarımı

Costume Design:

Viktor Ryzhakov, Anna

Khrustalyova

Işık Tasarımı Lighting Design:

Maxim Biryukov

Ses Tasarımı Sound Design:

Yan Kuzmichyov

Video Sanatçısı Video Artist:

Vladimir Gusyev

Oynayanlar Performers:

Vladimir Bolshov (Philip Rasmusen, Prof., Kopenhag Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölüm Başkanı, Beşeri Bilimler Anabilim Dalı Professor and Chair of International

Relations at the University of Copenhagen, Division of the Humanities), **Igor Gordin** (Daniel Christensen, Prof., Aarhus Üniversitesi, Beşeri Bilimler; Avrupa İslam Hareketi aktivisti Professor of the Humanities at Aarhus University; activist of European Islam, an international movement), **Ilya Isaev** (Oliver Larsen, Prof., Kopenhag Üniversitesi, İlahiyat Professor of Theology at the University of Copenhagen), **Alexei Vertkov** (Magnus Thomsen, Politik analist, günlük gazete Politiken'de yazar Political analyst, staff writer at Politiken, a daily newspaper), **Marina Drovosekova** (Astrid Petersen, Bağımsız gazeteci, küresel sıcak noktalar uzmanlık

alanı Freelance journalist who covers global hot spots), **Svetlana Ivanova-Sergeeva** (Emma Schmidt-Poulsen, Danimarka Başbakanının Eşi; uluslararası bir yardım kuruluşu olan InterAction'ın başkanı. Geçmişte, tanınmış bir TV sunucusu Wife of the Prime Minister of Denmark; president of InterAction, an international charity. In the past, a well-known TV host), **Ravshana Kurkova** (Shirin Shirazi, İranlı şair ve tanınmış kişi, Nobel Edebiyat Ödülü sahibi Iranian poet and public figure; laureate of the Nobel Prize in Literature), **Andrey Kuzichev** (Gustav Jensen, Danimarkalı yazar ve felsefeci Danish author and philosopher), **Igor Khripunov** (Father Augustine,

ZORLU PSM TURKCELL PLATINUM SAHNESİ

23 KASIM NOVEMBER
CT. SA. 20.30

Yaklaşık 120' sürer; ara yoktur.
Lasts app. 120'; no intermission.

Rusça; Türkçe simultane çeviri ile.
Russian with Turkish simultaneous translation.

Biletler Tickets 250, 180, 120 TL
Öğrenci Student 15 TL

Danimarka Evanjelik Lüteriyen Kilisesi rahibi. Prof., Kopenhag Üniversitesi, İlahiyat Priest of the Evangelical Lutheran Church in Denmark. Professor of Theology at the University of Copenhagen), Veniamin Smekhov (Pascual Andersen, Danimarka Ulusal Senfoni Orkestrası sürekli şefi Principal Conductor Emeritus at the Danish National Symphony Orchestra)

Oyun Sonrası After the Play:

Yönetmen ile söyleşi. Q & A with the director Viktor Ryzhakov.

YÜKSEK KATKIDA
BULUNAN MEKÂN
SPONSORU
VENUE SPONSOR
WITH THE HIGHEST
CONTRIBUTION

ZORLU
PERFORMANS
SANATLARI
MERKEZİ

GOLDEN MASK
DESTEKÇİLERİ
GOLDEN MASK
SUPPORTERS

DEĞERLİ İŞBİRLİĞİYLE
ACKNOWLEDGING
THE KIND
COLLABORATION OF

ТЕАТР
НАЦИЙ
художественный руководитель
национальный артист России
Евгений Миронов

■ İvan Vyrpaev'in *İran Konferansı* oyunu, aşağı yukarı Shakespeare'in Elsinore'sininki ile aynı Danimarka'da geçiyor. Yönetmen Viktor Ryzhakov yazarın ima ettiği şeyin peşinden giderek olaylar başlamadan önce *Hamlet*'ten bazı dizeleri ekrana yansıtıyor. Alıntılanmış veya alıntılanmamış tüm dizeler arasında en uygunu herhalde "Kelimeler, kelimeler, kelimeler" olurdu. Vyrpaev'in karakterleri konuşmayı pek seviyorlar; hatta kelimelerden başka bir şeye sahip olmadıkları da söylenebilir. Zaman zaman kısaltılmış bir diyaloga dönüşen on monolog dinliyoruz. Mikrofon başına geçen herkes "İran sorununu" konuşmak istese de, neredeyse hemencecik kendi sorunlarıyla ilgili konuşur buluyoruz onları. Ağzı sıkı bir İslam âlimi epey ileri giderek kendi "iç matrisi"nden söz ederken, bugün ülkenin başkanının eşi olan göz alıcı bir eski gazeteci ülkesinde yaşayanların mutluluk hissinden uzak olduklarını söylüyor. Ateşli bir aktivist gezegende yaşayan herkesin dört temel hakkının tanınmasını talep ediyor. Tatlı dilli bir rahip Tanrı ve dinin insanlara ne gibi kısıtlamalar getirdiğini açıklıyor diğerlerine. Bir yazar, müstehzi bir ifadeyle olup bitene daha rahat bakmak gerektiğini söylüyor. Şiirsel ve biraz umut kırıcı konuşmasına başlamak için diğerlerinden çok daha fazla beklemek zorunda kalan bir konuk adı kalıp kendisi olmayan bir problemi, neredeyse çocuksu dizeleri yüzünden yirmi yıl ev hapsinde tutulan İranlı bir kadın şairi ele alıyor.

Oyunun dramaturjisi sadece olaylar değil, sonsuza dek tekrar tekrar üretilebilecek iç çatışmaları da kapsıyor: kişisel korkular, bozulmalar, önyargılar ve nevrozlara sahip kişiler insanlar ve uygarlıkların kaderiyle ilgili düşüncelerin içinde boğuluyor. Viktor Ryzhakov yönetimindeki performansta her monolog duyarlı bir

portreye dönüşüyor; bunu başarmak için de yönetmen sadece parlak bir oyuncu topluluğu değil, adeta bir oyuncular galaksisini bir araya getirmiş. Her karakterin geçmişi dosdoğru ve detaylı; tipler ve kişilikler hemen tanınabiliyor. *İran Konferansı*, kelimenin tam anlamıyla, bir oyuncunun iki saatlik saf bir teatral mutluluk veren performansı diyebiliriz. Ancak asıl avantajı, ekipteki her oyuncunun bunun bir grup portresi olduğunun ve genel kompozisyonun, her ne kadar dünya ile uyumsuz olsa da, sürekli olarak bu dünyadaki yeri üzerine düşünen günümüz insanının kolektif bir imge ya da kolektif bir dramından oluştuğunun farkında olması.

Kendini metinlerinden ayırmakta ustalaşmış olan Vyrpaev, kahramanları hakkında ne düşündüğünü anlamamıza yardımcı olabilecek hiçbir ipucu ya da işaret vermiyor bize. Bunlar bir nevrotikler, ikiyezlüler ve demagoglar takımı mı, yoksa zamanımızın yaraları üzerine ciddi ciddi konuşan insanlar mı? Aynı ayrı ve dikkatle dinlediğinizde, her karakterin konuşması kendi içinde özgün bir klişeler bütünü, bir kamuoyu tartışmasının sahnedeki devamı olarak görülebilir. İslam mensuplarının inanç anlayışı, Batı dünyasınınkinden farklı: herkes aynı haklara sahip. Batı'nın bireysel özgürlük anlayışı aldatıcı: fakir zenginden daha mutlu olabilir; aşk her zaman galip gelir. Samimiyetle bakıldığında, bunlar ne yeni ne de bilgece sözler. Oyuncular, Theatre of Nations prodüksiyonunda enerjileri ve cazibelerini öylesine ustaca kullanıyorlar ki, en az bir dakikalığına haklı ya da en azından kayıtsız şartsız ikna edici olduklarına inanıyorsunuz. İzleyici de şaşkınlıkla onaylayıp bir sonraki monologa geçerken, yenisinin bir öncekiyle çeliştiğini fark etmiyor bile. Viktor Ryzhakov'un *İran Konferansı* bize dünyanın kalkınma kurallarının

bireysel doğru ve yanlışların bir sonucu olmadığını anlatıyor. Ama bunun da ötesinde, gerçek bir oyuncunun bizi sadece aşkın her şeye kadir olduğuna değil, gökyüzünün de yeşil olduğuna ikna edebileceğini gösteriyor. Bu da duyulmamış bir şey değil, ama her halükârda, insan ömrünün sonuna kadar tiyatroya gidebilir.

— Olga Fedyanina, Kommersant

■ *Iran Conference* by Ivan Vyrpaev is set in Denmark, this is roughly the same imaginary Denmark as Shakespeare's Elsinore. Director Viktor Ryzhakov follows this author's connotation: before the action starts, the lines from Hamlet flash on the screen. Of all the lines, quoted and non-quoted, the most appropriate here would be sacramental: "Words, words, words." Vyrpaev's characters are wordy, or rather they have nothing apart from words. Before us there are ten monologues, only occasionally turning into a reduced dialogue. Everyone going to the microphone intends to discuss the "Iranian problem", but from the first words he stumbles upon his own. A reserved Islamic scholar goes overboard, talking about his "inner matrix", a radiant former journalist, now the country's first lady, states that she and her fellow citizens lack sensation of happiness, a fierce activist demands recognition for every inhabitant of the planet of four basic rights, a smooth tongued priest explains to others what restrictions God and religion impose on a person, a cynical writer insists on looking at things

more easily. The guest, who waits for her entry – both poetic and discouraging – longer than the rest literally embodies the very titular "problem": the Iranian poetess, who spent 20 years under house arrest for her almost childish verses. The dramaturgy here does not consist of events, but of an infinitely reproducible internal contradiction: people consisting of personal fears, deformations, prejudices and neuroses, are immersed in thoughts about the fate of peoples and civilizations. Each monologue in the performance by Viktor Ryzhakov turns into a delicate portrait, and for the sake of this he assembled not just a brilliant acting ensemble, but an entire galaxy of actors. All registers of each character work accurately and in detail, types and personalities are instantly recognizable. *Iran Conference* is an actor's performance in a good meaning of the word, two hours of pure theatrical joy. But its main advantage is that all the cast members know that this is a group portrait and the overall composition is formed into a collective image - or a collective drama - of a modern person who constantly reflects on his place in the world, still being fatally disproportionate to this world.

Vyrpaev, who mastered the ability to remove himself from his texts, diligently avoids any sign that would make us understand what he, in fact, considers his heroes: a bunch of neurotics, hypocrites and demagogues, or people who seriously speak out the sore points of our time. The speeches of each of the characters, if one takes them separately and listens closely, sound like a more or less originally packaged collection of clichés, a continuation of a public debate of a certain kind on the stage. People in Islam have a different concept of faith than in the Western world, all people have the same rights, the Western world's personal freedom is illusory, poor people can be happier than the rich, love always wins - all of this, hand on heart, is no news, and not great wisdom. In the Theatre of Nations production, the actors so generously share their energy and charm with the characters that each of them turns out to be right for at least one minute throughout the performance. Or, at least, unconditionally convincing. And the spectators bewilderedly nod to the next monologue, not noticing that it contradicts the previous one. *Iran Conference* by Viktor Ryzhakov is a story telling us that the laws of world development do not result from individual right or wrong. But first of all, that a real actor can convince you of anything: not only that love is omnipotent, but that the sky is green. This truth is also not very original, but for the sake of it, in any case, one can go to the theatre all one's life. ■

— Olga Fedyanina, Kommersant